

Библиотека
ИСТОРИЈСКА МЕРЕЊА

ХЕРОДОТОВА ИСТОРИЈА

Са старогрчког прево
МИЛАН АРСЕНИЋ

Београд
2018.
ДРЕТА

Објављено према првом издању Матице српске, Нови Сад, 1959.

Наслов оријинала

Ἡρόδοτος

Ἱστορίαι

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

94(3)

94(38)

930.1:929 Херодот

ХЕРОДОТ, 484пне–425пне

[Историја]

Херодотова Историја / са старогрчког превео Милан Арсенић. –
4. Деретино изд. – Београд : Дерета, 2018 (Београд : Дерета). – 563
стр. ; 24 см. – (Библиотека Историјска мерења)

Превод дела: Ἡρόδοτος Ιστορίαι. – Тираж 500. - Коментари: стр.
421–527. – Стр. 555–560: О Херодоту и његовој Историји / Милан
Арсенић. – Регистар.

ISBN 978-86-6457-172-2

- a) Херодот (484пне–425пне)
- b) Историја, општа – Стари век
- c) Грчка – Историја – 5впне

COBISS.SR-ID 256146700

КЊИГА ПРВА

КЛИЈА

1) Ово је преглед историје Херодота Халикарнашанина, који је написан ради тога да се временом не би умањило значај онога што је човечанство створило, те да велика и дивна дела, и она која су створили Хелени, као и она која су створили варвари, не би била заборављена, а најзад, поред осталог, и зато да би објаснио зашто је између Хелена и варвара долазило до ратова.

Садашњи перзијски учењаци тврде да су Феничани криви за сукоб. Затим, кажу да су се Феничани доселили са обала Еритрејског мора на обале Средоземног мора, у земљу у којој и данас живе, те да су одмах одатле предузимали замашне поморске походе, па су, тргујући египатском, асирском и другом робом, стигли једном чак и у Арг. А Арг је тада био најпознатији град у земљи која се сада зове Хелада. Дошавши, дакле, у тај Арг, Феничани изложе своју робу на продају. Петог или шестог дана по доласку, када су већ скоро сву робу били распродали, дошле су на морску обалу многе жене, а међу њима је била и краљева кћи, која се звала Ија, и која је, као што и Хелени о томе причају, била кћи краља Инаха. Ове су стале уз крму лађе и забавиле се куповањем робе која им се највише допадала. А Феничани се договоре и навале на њих. Међутим, већина ових жена побегне, а уграбе Ију са још неколико жена, баце их у лађу и отплове за Египат.

2) Тако је, дакле, по причању Перзијанаца, Ија доспела у Египат, а не како то причају Хелени. И то је била прва неправда. Перзијанци, даље, причају да су после тога неки Хелени (не могу да кажу који су то били) допловили у фенички град Тир и онде уграбили краљеву кћер Еуропу. То су вероватно били Крићани. На тај начин су Феничанима вратили мило за драго. Касније су Хелени били криви за другу неправду. Отпловили су на великој лађи у Ају, у Колхиди, и на реку Фасид, и онде су, кад су свршили све због чега су били дошли, уграбили и краљеву кћер Медеју. Колхидски краљ је послао изасланике у Хеладу и затражио одштету за отмицу и да му врате кћер. Хелени су му одговорили да он и његови Феничани нису платили одштету за отмицу Ије из Арга, те да ни они њему зато неће да плате одштету.

3) За време другог поколења иза тога је, кажу, Пријамов син Александар (Парис), чувши о томе, зажелео да отмицом доведе себи жену из

Хеладе, пошто је добро знао да неће платити одштету, јер је ни Хелени нису платили. Кад је тако уграбио Јелену, Хелени су одлучили да прво пошаљу посланике да траже да им се Јелена врати и да им се плати одште-та за отмицу. Тројанци су на то одговорили подсећајући их на отмицу Медеје: „Нисте платили одштету нити сте нам је, на наш захтев, вратили, а хтели бисте да добијете одштету од других!“

4) До тог времена дешавале су се међу њима појединачне отмице, а после тога Хелени су јако много скривили, јер су они први повели рат против Азије, пре него Перзијанци против Европе.

Отимање жена је, по њиховом мишљењу, насилнички поступак, и стога нимало није разумно да се наврат-нанос врши освета због уграбље-них. Најпаветније је пак да се не води брига о уграбљеним женама, јер је јасно да оне против своје воље не би никада ни биле уграбљене. Перзијан-ци кажу да Азијати нису уопште правили питање због уграбљених жена, док су, напротив, Хелени због једне једине Спартанке сакупили велику војску, па дошли у Азију и уништили Пријамову државу.

Од тада Перзијанци непрестано сматрају Хелене својим непријате-љима. Азију пак сматрају за своје подручје и све варварске народе у њој за своје поданике, док су Европа и Хелада, по њиховом схватању, једно посебно подручје.

5) Тако је то било по причању Перзијанаца, а повод за њихово не-пријатељство према Хеленима налазе да је било освајање Троје. А у по-гледу Ије, Феничани се не слажу са Перзијанцима. Они кажу да Ија није уграбљена и одведена у Египат, него да се заволела са капетаном лађе, па кад је осетила да је у другом стању, а бојећи се родитеља, добровољно је отпловила с Феничанима да се то не би прочуло.

Видели смо шта о томе причају Перзијанци, а шта Феничани. Ја пак нисам у стању да кажем како се то управо догодило, али знам чове-ка који је први почео да се непријатељски понаша према Хеленима. По-што га поменем, наставићу са приповедањем, у коме ћу се подједнако осврнути и на велика и на мала људска насеља, јер су многи некада вели-ки градови изгубили свој значај, а опет многи који су у моје време вели-ки, били су некада безначајни. Знајући да је људска срећа нестална, поме-нућу у свом приповедању подједнако и једне и друге.

6) Крез, један од Алијатових синова, био је пореклом Лиђанин и владао је народима с ове стране Халиса, који тече с југа према северу између Сирије и Пафлагоније и улива се у такозвано Црно море. Колико нам је познато, овај Крез је први од варвара присилио један део Хелена да му плаћају данак, а са другима се спријатељио. Покорио је пак Јонце, Еолце и Дорце у Азији, а успоставио је пријатељске односе са Спартанци-ма. Пре него што су пали под Крезову власт, сви су Хелени били слобод-ни. Налет Кимеријаца на Јонију – а ови су у Јонију дошли пре Крезова времена – није довео до трајног освајања јонских градова, него су они у том налету били привремено заузети и опљачкани. Власт, која је дотле би-

ла у рукама Хераклида, прешла је тако у руке Крезове породице, познате под именом Мермнада.

7) У Сарду је био владар Кандаул, потомак Алкеја, једног од Хераклових синова, кога су Хелени називали Мирсил. Агрон, син Нинов, унук Белов и праунук Алкејев, постао је први од Хераклида краљ у Сарду, док је Кандаул, син Мирсов, био по реду последњи. Владари те земље пре Агрона били су потомци Лида, сина Атисова, по коме је и цео народ добио име Лиђани, а раније су се звали Меонци. Од ових су, на основу једне изјаве пророчишта, добили власт Хераклиди, који воде порекло од Јарданове робиње и Херакла. Владали су за време двадесет и два поколења; пет стотина и пет година прелазила је власт с оца на сина, све до Кандаула, сина Мирсова.

8) Овај Кандаул је страсно волео своју жену и у тој заљубљености сматрао је да му је жена најлепша на свету. Имао је у то време у својој пратњи неког Гига, сина Даскилова, кога је од свих слугу највише волео. Овом Гигу Кандаул је поверавао најважније послове, па му је испричао и о ванредној лепоти своје жене. После кратког времена – јер је Кандаулу било суђено да га задеси несрећа – рече он Гигу: „Гиге, чини ми се да ти не верујеш да ми је жена тако лепа; а пошто су уши неповерљивије од очију, зато дођи да је видиш голу!“ На то Гиг са запрепашћењем одговори: „Господару, како ти тако шта пада на памет, те ми заповедаш да гледам своју господарицу нагу! Кад жена скине хаљину, скида са њом и свој стид. Одавно су људи пронашли лепе ствари, и из њих треба извући поуку. Једна од њих је и ова: да свако гледа оно што му приличи. Верујем да је она најлепша на свету, али те молим да не захтеваш од мене оно што је непристојно.“

9) Рекавши то, одлучно је одбио тај предлог, јер се бојао да ће се из тога излећи неко зло. Али му Кандаул одговори: „Буди храбар, Гиге, и немој се бојати да те искушавам; а не бој се ни моје жене, јер ти ни она неће ништа нажао учинити! Ја ћу претходно тако удесити да она неће ни приметити да си је видео. Поставићу те иза отворених врата у ложници. Одмах после мене доћи ће у постељу и моја жена. Близу улаза налази се једна столица. Кад буде скидала једну по једну хаљину, стављаће их на ову столицу и даће ти се прилика да је мирно посматраш. А кад од столице буде одлазила у постељу, и кад јој будеш иза леђа, побрини се да изађеш кроз врата а да те она не примети.“

10) Не могавши се извући, Гиг на то пристане. Кад је Кандаул мислио да је време за спавање, уведе Гига у ложницу, а убрзо после тога дође и његова жена. При уласку и за време свлачења Гиг ју је посматрао. Када је био иза њених леђа, у тренутку кад је прилазила постељи, он клисне иза врата и изађе из собе. Међутим, док је излазио, жена га је приметила. Пошто је знала да јој је то њен муж приредио, није од стида повикала; правила се чак да није ништа ни приметила, али је у души смислила да се освети Кандаулу.

Код Лиђана је, наиме, а скоро и код свих осталих варвара, велика срамота да се чак и мушкарац види го.

11) Тада се жена правила равнодушном и била је мирна, а кад је ускоро свануло, позове она своје најоданије слуге, припреми их и нареди им да одмах позову Гига. Овај, не слутећи да она зна оно шта је он урадио, дође на њен позив, јер је и раније навикао да долази кад год га је краљица позивала. Чим је Гиг дошао, она му рече: „Сада, Гиге, имаш да би-раш којим ћеш од два пута да поћеш: или уби Кандаула и узми мене за жену и лидско краљевство, или ћеш сместа бити убијен, да не би, по наговору Кандаула, и даље гледао оно што ти не приличи да гледаш. Дакле, или треба да погине онај који те је на тако нешто наговорио, или ти који си ме видео голу и увредио ме.“

Гиг је најпре био у недоумици шта да каже, па затим понизно замоли краљицу да га не тера на такав избор. Пошто је она остала чврсто при свом, и кад је видео да му није преостало ништа друго него или да убије свог господара или да сам буде убијен, он одлучи да остане у животу и запита краљицу: „Кад ме већ присиљаваш да убијем свог господара и против своје воље, реци ми онда на који начин да то извршим!“ Ова му одговори: „Напашћемо га за време спавања и убити на оном истом месту на коме је удесио да ме видиш голу.“

12) Кад су се тако договорили, и чим је пала ноћ (Гиг, наиме, није отишао нити му је било могуће да се извуче, него је морао да погине или он или Кандаул), пође у ложницу за краљицом. Она му пак да мач и сакрије га иза истих врата. Кад је затим Кандаул заспао, дошуња се Гиг и убије га, те тако добије и престо и краљицу за жену. (Ово спомиње и Архилох с Пара, савременик тих догађаја, у својим јампским триметрима).

13) Тако је Гиг добио краљевство и учврстио га на основу пророчанства Делфијског пророчишта. Кад је због Кандаулове смрти у Лидији дошло до немира, а затим и до оружаног сукоба, договориле су се Гигове присталице са осталим Лиђанима да се обрате пророчишту у Делфима. Обе су се странке споразумеле да ће признати Гига за краља ако га и пророчиште призна, а ако га не призна, да ће вратити краљевску власт Хераклидима. Пророчиште га је признало, и тако је Гиг остао на престолу. Сигурно је да је Питија том приликом још рекла да ће се Хераклиди осветити после петог колена иза Гига. Тим речима Лиђани и њихови краљеви нису придавали неки већи значај све док се оне нису обистиниле.

14) Тако су Мермнади осигурали власт коју су отели од Хераклида, а Гиг је за време своје владавине послао не мало, него неизмерно много дарова у Делфе, а највише сребрних. Поред овог сребра даровао је он Делфима и неизмерно много злата. Између осталог, даровао им је шест врло знаменитих златних врчева. Ови се налазе у Коринтској ризници и тешки су тридесет талената. Говорећи истину, ова ризница заправо и није била својина коринтске државе, него је припадала Кипселу, сину Еетијонову. Овај Гиг је, колико ми је познато, после фригијског краља Миде,

сина Гордијина, први од варвара слао дарове у Делфе. Мида је поклонио Делфима престо са кога је кројио правду, и који представља нешто особито, што је вредно да се види. И овај престо налази се на истом месту где и Гигови врчеви. А оно злато и сребро што га је даровао Гиг назвали су у Делфима, по имену дародавца, Гигова ризница. За време своје владавине упао је Гиг с војском у Милет и у Смирну и заузео је тврђаву у Колофону. Али за време тридесет и осам година своје владавине он није извршио никакво важније дело, и о њему имамо само толико да кажемо.

15) Поменућемо укратко Гигова сина Ардиса који је владао после Гига. Овај је заузео Пријену и упао у Милет, а за време његове владавине у Сарду, Кимеријци су, протерани из свог завичаја од Скитских номада, дошли у Азију и заузели цео Сард, осим тврђаве.

16) Влада Ардиса трајала је четрдесет година и њега је наследио син Садидат, који је владао дванаест година, а после њега долази на престо Алијат. Овај је ратовао са Кијаксаром, потомком Дејоковим, и са Међанима, протерао Кимеријце из Азије, освојио Смирну, коју су основали Колофоњани, и упао у Клазомену. Из ових градова пак није отишао по својој вољи, него је грдно настрадао. Он је ипак за време своје владавине извршио ова знаменита дела:

17) Повео је рат против Милећана, што му је отац оставио у аманет; а ратовао је против Милета и његове околине на овај начин: кад би жито било зрело, упадао би у Милетску област с војском уз свирку харфи, фрула, таламбаса, пиштаљки и других свирала. Кад год би долазио у Милетску област, не би рушио куће по пољима изван града, нити би их спаљивао, и не би им обијао врата, него би их све поштедео. Кад би уништио сва стабла и све плодове у земљи, он би се тада повукао. Милећани су држали у својим рукама море, те војска није могла да врши опсаду. Куће им Лиђанин није рушио стога да би Милећани имали откуда ићи да сеју и обрађују њиве, и да би он имао шта да пљачка приликом свог поновног упада.

18) Тако је ратовао пуних једанаест година, и за то време Милећани су двапут претрпели тежак пораз: први пут код Лименеја, а други пут у долини Меандра. У току ових шест година у Лидији је још владао Садидат, син Ардисов, који је овај рат и започео и сваке године упадао у Милетску област.

Следећих пет година ратовао је Алијат, син Садидатов, наследивши, као што сам већ раније објаснио, рат од оца, и наваљивао је на Милет свом силом. Једини су у овом рату притекли Милету у помоћ становници острва Хија. Ови су, враћајући им зајам, дошли Милећанима у помоћ, јер су Милећани раније помагали становницима Хија у рату против Еритрејаца.

19) Кад су дванаесте године војници запалили усев, десио се овај догађај. Када је плануло жито, распиривана ветром ватра ухвати и храм Асејске Атене и он до темеља изгори. У први мах на то се није обраћала на-

рочита пажња, али кад се војска вратила у Сард, разболи се Алијат. Пошто је болест била дуга и тешка, било по нечијем савету или из властите побуде, пошаље он свештенике у Делфе да питају бога за савет о болести. Али кад су ови били дошли у Делфе, Питија им је рекла да неће прорицати док не оправа Атенин храм који су спалили у милетској земљи Асесу.

20) Ја отуда то знам што су ми о томе причали у Делфима. Поред тога Милећани причају још и то да је Перијандар, Кипселов син, био у најприснијем пријатељству са Тразибулом, тадашњим тиранином у Милету. Кад је Перијандар сазнао шта је пророчиште одговорило Алијату, послао је свог изасланика Тразибулу и обавестио га о томе, да би благовремено знао како да поступи.

21) Милећани кажу да се то овако десило. Чим је Алијату јављено шта је пророчиште одговорило, он сместа пошаље посланика у Милет са намером да склопи примирје са Тразибулом и Милећанима док не сагради храм. И изасланик је дошао у Милет. Али Тразибул је још раније сазнао тачно за цео овај план и за Алијатове намере, па је смислио ово. Наредио је Милећанима да се донесе на трг сва количина жита колико год га је било у приватним и државним амбарима, и да, кад он да знак, сви почну да пију и да се међусобно веселе.

22) Тразибул је ово урадио и заповедио ради тога да би изасланик из Сарда видео огромну количину жита и народно весеље, те да би о томе јавио Алијату. То се, доиста, тако и десило. Кад је изасланик све то видео и предао Алијатову поруку Тразибулу, па кад се вратио у Сард, до измирења је заиста било и дошло. Алијат је мислио да је у Милету велика несташица у житу, те да ће народ пасти у крајњу невољу, а примио је од изасланика, кад се овај вратио из Милета, сасвим супротне вести, сасвим друкчије него што се надао. После тога они се измире, чак се спријатеље и постану савезници, а Алијат сагради у Асесу, уместо једног, два храма богињи Атени, и убрзо оздрави. Ето, тако се провео Алијат у рату са Милећанима и Тразибулом.

23) Перијандар беше Кипселов син и он је Тразибула обавестио о изјави Делфијског пророчишта. Он је владао у Коринту као тиранин и њему се, како причају Коринћани (а с њима се слажу и становници Лежба), десило у животу велико чудо. Ариона из Метимне изнео је делфин на својим леђима на копно код Тенара. Арион је тада био најбољи свирач на цитри на свету и, по мом мишљењу, први је састављао песме-дитирамбе, изумео их и увежбавао дитирамрске хорове у Коринту.

24) Прича се да је овај исти Арион, пошто је дуго времена проборадио на двору Перијандра, зажелело да плови у Италију и на Сицилију. То је једног дана и учинио. Зарадивши онде много новаца, хтео је да се врати у Коринт. Кренуо је, дакле, из Тарента, па пошто је имао највише поверења у Коринћане, најми он једну коринтску лађу. Међутим, посада брода склопи на мору заверу да баца Ариона у море и да му узме новац. Арион сазна за то и понуди им сав новац, само их замоли да му поштеде

живот. Али није био у стању да их умилостиви, већ му морнари заповеде или да се сам убије, па да га на копну сахране, или да сместа скаче у море. Дошавши у велику опасност, Арион их преклињаше да му се смилују и, кад већ друкчије не може да буде, да му бар дозволе да им се покаже у целој својој опреми и да им с веслачке клупе отпева једну песму. Ови му, најзад, дозволе да им пева. Обузела их је ипак жеља да још једанпут чују песму најбољег певача на свету, те сви дођу са задњег дела лађе и скупе се на средини брода. Арион обуче сву своју опрему и узме цитру, попне се на клупу и запева из свег гласа. Кад је отпевао песму, баци се са целом опремом у море, а морнари наставе да плове за Коринт. Прича се да је тада делфин узео Ариона на леђа и донео га у Тенар. По изласку на копно упути се он у целој својој опреми пешке у Коринт. Кад је тамо стигао, испричао је све шта се с њим догодило. Перијандар му није поверовао, те га стави под стражу и нареди да никуд не излази, а мотрио је на морнаре. Кад они приспеше, позове их и запита да ли штогод знају о Ариону. Док су они причали да је он жив и здрав негде у Италији и да су га срећног оставили у Таренту, искочи изненада пред њих главом Арион у оној истој опреми. Страшно су се поплашили и нису могли да порекну своју кривицу. То причају сада Коринћани и Лезбијци, а код Тенара постоји један омањи бронзани кип који представља човека како јаше на делфину.

25) Алијат, Лиђанин, дакле, заврши рат са Милећанима и затим умре. Владао је педесет и седам година. Кад се био опоравио од болести, поклатио је и он, као други по реду из ове династије, Делфијском пророчишту један велики сребрни врч и ванредно лепо израђено гвоздено постоље за њега, најлепши примерак од свих оних поклона који су се налазили у Делфима. Израдио га је мајстор Глаук с Хија, који је први на свету пронашао вештину заваривања гвожђа.

26) После смрти Алијатове дошао је на престо његов син Крез, кад му је било тридесет и пет година. Први Хелени на које је напао били су Ефежани. Али за време трајања његове опсаде заветују Ефежани свој град богињи Артемиди, на тај начин што су ужетом свезали зидине око града за Артемидин храм. Између старог града, који је тада био под опсадом, и храма био је размак од око седам стадија. После ових напао је Крез редом на ове Јонце и Еолце, налазећи једнима једну, а другима другу кривицу. Ако је коме могао да пронађе већу кривицу, имао је убедљивији изговор за напад, а неке је напао скоро и без разлога.

27) Чим је Хелене у Азији натерао да му плаћају данак, помишљао је да сагради лађе и да са њима нападне и покори становнике острва. Али кад је све било спремно за грађење лађа, по једнима, дошао је у Сард Бијант из Пријене, а по другима Питак из Митилене и спречио га да гради флоту. Он је, наиме, на питање Крезово има ли шта ново у Хелади, одговорио: „О краљу, становници острва накуповали су десетине хиљада коња и намеравају да зарате против тебе и пођу на Сард.“ Мислећи да овај

озбиљно говори, Крез му рече: „О кад би само богови упутили острвљане да на коњима нападну на децу Лидије!“ Али га овај прекине и рече му: „Сасвим је разумљиво, о краљу, што желиш да ти падну у руке острвљани са својим коњима. Па шта мислиш да су острвљани, чим су сазнали да имаш намеру да градиш бродове против њих, могли друго да зажеле него да савладају и похватају Лиђане на мору, како би ти се осветили за Хелене који станују на копну, а које си претворио у робове?“ Крез се овим речима јако обрадује и, пошто му је дао за право, послуша га и престане са грађењем бродова. И тако је са оним Јонцима са острва успоставио пријатељске односе.

28) После извесног времена покорио је скоро све народе који су становали са ове стране реке Халиса. Крез је, наиме, покорио све остале народе, осим становника Киликије и Ликије и то: Фрижане, Мисијце, Маријандине, Халибе, Пафлагонце, Трачане, Тине, Битињане, Карце, Јонце, Дорце, Еолце и Памфилце.

29) Кад их је све покорио и присајединио Лидији, долазили су у Сард, који је тада постигао највиши степен богатства, редом сви тадашњи мудраци из Хеладе, па је, између осталих, дошао и Атињанин Солон, онај што је Атињанима, на њихов захтев, написао законе и одмах иза тога отпутовао у свет на десет година. Отпловио је под изговором да иде да види света, а, у ствари, да не би био присиљен да укине законе које им је сам био написао. И Атињани се у његову одсуству нису усудили да их укину, јер су се свечаним заклетвама обавезали да ће се десет година служити законима које им је написао Солон.

30) Због ових закона, а и да би видео света, отпутовао је Солон у Египат Амазису, а затим и Крезу у Сард. Крез га је у свом двору лепо примио и сјајно угостио. После тога, трећег или четвртог дана нареди Крез слугама да Солон проведу кроз ризнице и да му покажу сву величину и богатство. Кад је овај све то видео и прегледао, Крез га згодном приликом запита: „Пријатељу Атињанине, до мене је дошао глас о твојој мудрости и да си, путујући као мудрац, обишао и упознао многе земље; сад ме је обузела жеља да те запитам којег човека сматраш најсрећнијим на свету?“ Крез се надао да је он тај најсрећнији човек на свету, па га је због тога то и упитао. Солон му искрено и без ласкања одговори: „Господару, Тела Атињанина“. Зачудивши се овом одговору, Крез га нестрпљиво запита: „А зашто баш Тела сматраш најсрећнијим човеком?“ – „Прво, зато“, рече му овај, „што је тај Тел живео у Атини за време срећних дана и имао добру и лепу децу, те је дочекао да од свих види унуке и сви су га преживели, а онда, што је провео живот у таквој срећи и што је умро најславнијом смрћу. Он је, наиме, кад су се Атињани борили против суседа у Елеузину, дошао својима у помоћ и, натеравши непријатеља у бекство, славно погинуо. Атињани су га сахранили о државном трошку на оном месту где је пао и тако му указали највећу почаст.“

ХЕРОДОТОВА ИСТОРИЈА
Са старојрчкој иревео
Милан Арсенић

За издавача
Дијана Дерета

Лекѿура / корекѿура
Владимир Јанковић

Ликовно-ѿрафичка оѿрема
Марина Славковић

Четврто *ДЕРЕТИНО* издање

ISBN 978-86-6457-172-2

Тираж
500 примерака

Београд 2018.

Издавач / Шѿамѿа / Пласман

ДЕРЕТА доо

Владимира Роловића 30, 11030 Београд
тел./факс: 011/ 25-12-221, 25-12-461

www.dereτα.rs

Књижара ДЕРЕТА

Кнез Михаилова 46, тел: 011/2627-934, 30-33-503

ХЕРОДОТОВА ИСТОРИЈА
Са старојрчкој иревео
Милан Арсенић

За издавача
Дијана Дерета

Лекџура / корекџура
Владимир Јанковић

Ликовно-џрафичка оџрема
Марина Славковић

Четврто *ДЕРЕТИНО* издање

ISBN 978-86-6457-172-2

Тираж
500 примерака

Београд 2018.

Издавач / Шџамџа / Пласман

ДЕРЕТА доо

Владимира Роловића 30, 11030 Београд
тел./факс: 011/ 25-12-221, 25-12-461

www.dereτα.rs

Књижара ДЕРЕТА

Кнез Михаилова 46, тел: 011/2627-934, 30-33-503